

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 4/2015-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jaroslavom Čollákom, Advokátska kancelária ČOLLÁK, WEICZEN, VANKO & Partneri, Floriánska 19, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 381/2006 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 381/2006 p o r u š i l základné právo [REDAKOVANÉ], aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Košice II vo veci vedenej pod sp. zn. 38 Er 381/2006 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prieťahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré j e Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 518,67 € (slovom päťstoosemnásť eur a šesťdesiatsedem centov), ktorú j e Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť na účet jej advokáta JUDr. Jaroslava Čolláka, Advokátska kancelária ČOLLÁK, WEICZEN, VANKO & Partneri, Floriánska 19, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 4/2015-11 z 15. januára 2015 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 381/2006 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo najmä, že:

„(...) Sťažovateľka vystupovala ako žalovaná v spore o zaplatenie sumy 103 000 Sk s prísl. ktorý bol prejednávaný a rozhodovaný okresným súdom pod sp. zn. 44C/294/2005. Právoplatné rozhodnutie v tomto konaní bolo exekučným titulom, na základe ktorého sa uskutočňuje voči sťažovateľke exekúcia, kde konanie je vedené okresným súdom pod sp. zn. 38Er 381/2006.

K pôvodnému sporovému konaniu vedenému pod sp. zn. 44C/294/2005 sťažovateľka stručne uvádza nasledovné skutočnosti:

O uvedenom občiansko-právnom konaní sťažovateľka ako žalovaná nemala vedomosti, nakoľko sa zdržiavala na inej adrese, ako bola adresa jej trvalého pobytu. Sťažovateľka sa o prebiehajúcom konaní dozvedela až po jeho skončení od samotnej žalobkyne, v dôsledku čoho nemohla na súde žiadať o zníženie zmluvnej pokuty z dôvodu jej neprimeranej výšky. Zmluvu o pôžičke, ktorej zaplatenie bolo predmetom sporu sťažovateľka podpísala za veľmi nepriaznivých podmienok a vo finančnej tiesni.

V rámci exekučného konania podala sťažovateľka 16.6.2010 návrh na čiastočné zastavenie exekúcie v časti príslušenstva pohľadávky, ktorý bol zamietnutý uznesením okresného súdu zo dňa 26.10.2010. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie a žiadala, aby súd pri rozhodovaní prihliadol na to, že v konaní sp. zn.: 44C/294/2005 boli porušené jej práva zúčastniť sa pojednávania a vyjadriť sa k žalobe, predmetom ktorej bola Zmluva o pôžičke s takou výškou ročnej zmluvnej pokuty, ktorá presahuje výšku istiny.

Istinu sťažovateľka postupne uhrádzala pravidelnými zrážkami zo mzdy, ale po konečnom splatení úrok z omeškania predstavoval sumu vo výške 25.000,- €, pričom výška istiny bola 3.418,97 €. Výšku istiny a časť príslušenstva už sťažovateľka uhradila a žiadala, aby súd pri rozhodovaní prihliadol na všetky okolnosti prípadu a zastavil exekúciu vo zvyšnej časti príslušenstva a s prihliadnutím na dôvody uvedené v odvolaní zo dňa 1.3.2011 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým rozhodol, že návrh povinného na čiastočné zastavenie exekúcie zamietla a exekúciu zastavil.

Odvolanie proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí návrhu na čiastočné zastavenie exekúcie zo dňa 1.3.2011 sťažovateľka doplnila podaním zo dňa 18.6.2012.

V uvedenej veci do dnešného dňa nebolo právoplatne rozhodnuté. Za obdobie viac ako 4 rokov však exekútor vykonáva nepretržité zrážky zo mzdy sťažovateľky. Dňa 22.4.2014 podala sťažovateľka predsedovi okresného súdu sťažnosť v zmysle § 62 a nasl. z. č. 757/2004 Z. z. o súdoch pre porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a žiadala predsedu okresného súdu, aby vykonal opatrenia na odstránenie nedostatkov a vyvodil za vzniknuté nedostatky dôsledky voči zodpovedným osobám.

Listom zo dňa 21.5.2014 predseda okresného súdu podal sťažovateľke písomnú odpoveď s tým, že sťažnosť na porušovanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je dôvodná, a že v konaní došlo k prietahom. (...)

Sťažovateľka zásah do označených práv odôvodňuje tým, že nečinnosťou okresného súdu sa už viac ako štyri roky nachádza v stave právnej neistoty ohľadom jej návrhu na čiastočné zastavenie exekúcie, pričom táto právna neistota je spôsobená výlučne zavinením okresného súdu. (...)

Pokiaľ ide o prvé kritérium zložitosti veci, sťažovateľka uvádza, že podľa jej názoru predmetná vec nevykazuje žiadnu zvýšenú skutkovú alebo právnu zložitosť. Rozhodovanie o návrhoch na zastavenie exekúcie tvorí štandardnú občiansko-právnu agendu všeobecných súdov.

Správanie sa sťažovateľky, ako druhé kritérium na ktoré prihliada ústavný súd, počas celého konania bolo plne súčinnosťné a nemožno jej pričítať žiadny podiel na dĺžke konania o jej procesnom návrhu.

Postup súdu, ako tretie kritérium na ktoré prihliada ústavný súd, bol však v prípade konania o právnej veci sťažovateľky taký, že zjavne nenaplnil záruky obsiahnuté v čl. 48 ods. 2 ústavy čl. 6 ods. 1 dohovoru. Je nepredstaviteľné, že rozhodovanie o návrhu na čiastočné zastavenie exekúcie a o nadväzujúcom odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na čiastočné zastavenie exekúcie trvá viac ako štyri roky.

(...) V súlade s § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľka odôvodňuje aj návrh na priznanie požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré požaduje priznať v sume 15 000 €. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie ústavný súd spravidla prizná vtedy, keď následky porušenia práv sťažovateľa (zbytočné prietahy v konaní) už nemožno napraviť či odstrániť (napr. III. ÚS 97/09).

Sťažovateľka poukazuje na to, že viac než štvorročné konanie na prvostupňovom súde o jednoduchom procesnom návrhu, ktoré je poznamenané dlhoročnou nečinnosťou okresného súdu, viedlo k frustrácii a k strate jej dôvery v schopnosť okresného súdu rýchlo a bezprietahovo vyriešiť a rozhodnúť jej exekučnú vec. Sťažovateľka je bez vlastného zavinenia, a naopak výlučne z dôvodov na strane okresného súdu viac než štyri roky vystavená právnej neistote ohľadom jej návrhu na zastavenie exekúcie. Keďže doposiaľ trvajúce zbytočné prietahy už dnes nemožno napraviť či odstrániť, sťažovateľka vychádzajúc z princípov spravodlivosti, z potreby zavŕšenia ochrany jej práv a zo zodpovednosti okresného súdu za zistené zbytočné prietahy a neprimeranú dĺžku konania požaduje priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 €. (...)

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezom rozhodol takto:

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38Er 381/2006 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 38Er 381/2006 ďalej konal bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 € (slovom pätnásťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov), ktorú je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť na účet JUDr. Jaroslava Čolláka do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, prípisom sp. zn. 1 SprV 107/2015 z 20. februára 2015 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 10. marca 2015.

2.1 Predseda okresného súdu popísal chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodal tieto relevantné skutočnosti:

„(...) S poukazom na(...) chronológiu vykonaných úkonov možno konštatovať, že v konaní došlo v čase od podania odvolania zo strany povinnej do predloženia veci odvolaciemu súdu k obdobiu nečinnosti, posúdenie dôvodnosti nechávam na zváženie ústavnému súdu.

Konanie v prejednávanej veci podľa môjho názoru vykazuje znaky skutkovej náročnosti, v konaní som nezistil prekážky postupu konania podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

Vo veci bola podaná sťažovateľom sťažnosť na prieťahy v konaní v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Sťažnosť zo dňa 22.04.2014 bola vybavená listom zo dňa 21.05.2014, evidovaným pod Spr. 57/2014, sťažnosť bola uznaná za dôvodnú.

Zároveň udávam, že v zmysle § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov netrvám na tom, aby ústavný súd konal o veci samej na ústnom pojednávaní a súhlasím s upustením od neho. (...)

2.2 Právny zástupca sťažovateľky v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedu okresného súdu zaujal toto stanovisko:

„(...) Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení popísal priebeh konania pred okresným súdom v zhode s tým, ako rozhodné časové súvislosti identifikovala sťažovateľka už v podanej sťažnosti. Za rozhodujúce momenty absolútnej nečinnosti preto treba naďalej považovať najmä obdobie od 18.6.2012, kedy bolo okresnému súdu doručené doplnenie odvolania sťažovateľky ako povinnej do 26.5.2014, kedy bol spis predložený na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Napokon aj z vyjadrenia predsedu okresného súdu je zjavné, že sám je názoru, že konanie v exekučnej veci sťažovateľky nebolo bezprieťahové.

S názorom predsedu okresného súdu o skutkovej náročnosti exekučnej veci sťažovateľky nesúhlasíme. Sťažovateľka je naopak názoru, že v jej prípade ide o bežnú exekučnú vec a štandardnú súčasť civilnej agendy všeobecných súdov, ktorá nevykazuje žiadnu zvýšenú skutkovú či právnu zložitost.

Pokiaľ ide o ústavnoprávnu argumentáciu sťažovateľky obsiahnutú v sťažnosti, musíme konštatovať, že predseda okresného súdu neuviedol na obranu okresného súdu žiadnu okolnosť, ktorá by ho čo i len čiastočne zbavovala jeho zodpovednosti za porušenie označených práv sťažovateľky. Taktiež neuviedol žiadnu okolnosť, ktorú by bolo možné vo vzťahu k doterajšej dĺžke konania pričítať na farchu sťažovateľke.

Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností a najmä z obsahu samotnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol v súlade so sťažnostným petitom a požadovanú náhradu trov konania navyšuje o odmenu za ďalší úkon právnej pomoci v konaní pred ústavným súdom - replika k vyjadreniu okresného súdu z 10.3.2015 - vo výške 139,83 € + paušálna náhrada hotových výdavkov 8,39 € + 20 % DPH v sume 29,64 EUR, spolu požadovaná náhrada trov konania predstavuje sumu 518,76 €.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 38 Er 381/2006:

Dňa 14. februára 2006 bola okresnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku 103 000 Sk s prísl., ako aj pre trovy konania voči sťažovateľke. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 38 Er 381/2006.

Dňa 29. marca 2006 okresný súd vydal poverenie súdnemu exekútorovi.

Dňa 13. júla 2010 súdny exekútor predložil okresnému súdu spis s podaním sťažovateľky zo 16. júna 2010 označeným ako „*námietky*“.

Dňa 30. augusta 2010 súd vyzval sťažovateľku, aby preukázala svoje tvrdenia uvedené v námietkach o uhradení „*celej istiny a ostatných poplatkov*“.

Dňa 7. októbra 2010 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie zamestnávateľa, ktorým reagoval na ostatnú výzvu súdu.

Dňa 26. októbra 2010 okresný súd uznesením č. k. 38 Er 381/2006-13 návrh sťažovateľky na čiastočné pozastavenie exekúcie zamietol.

Dňa 2. marca 2011 bolo súdu doručené odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu č. k. 38 Er 381/2006-13.

Dňa 20. júna 2012 sťažovateľka doplnila svoje uvedené odvolanie.

Dňa 26. mája 2014 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „*krajský súd*“), aby rozhodol o odvolaní sťažovateľky.

Dňa 30. októbra 2014 krajský súd uznesením č. k. 14 CoE 166/2014-39 napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 1. decembra 2014 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 10. februára 2015 zákonný sudca upravil kanceláriu okresného súdu, aby bolo požiadané o opravu uvedeného uznesenia krajského súdu v časti súdneho exekútora.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 381/2006 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia

štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa zásadne naplní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (II. ÚS 26/95).

Pokiaľ ide o právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je pod konaním, v ktorom sa takáto vec prerokováva, potrebné rozumieť nielen konanie prvostupňového súdu, ale aj konanie odvolacieho a dovolacieho súdu, ďalej konanie v správnom súdnictve, ako aj konanie o výkon rozhodnutia. Tento právny názor ústavného súdu vychádza z toho, že ani ústava a ani procesné predpisy upravujúce činnosť súdov v občianskych a trestných veciach nevynímajú z ich povinnosti konať bez zbytočných prieťahov žiadnu vec, ktorej môže byť poskytnutá súdna ochrana (I. ÚS 70/98).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného exekučného konania nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani predseda okresného súdu neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali faktickej alebo právnej zložitosti napadnutého konania.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť

osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov nečinný od 20. júna 2012 do 26. mája 2014 (23 mesiacov). Okresný súd teda takmer dva roky vo veci nevykonal žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako povinná počas napadnutého exekučného konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Ústava v čl. 48 ods. 2 pritom zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať finančné zadosťučinenie, pričom *„poukazuje na to, že viac než štvorročné konanie na prvostupňovom súde o jednoduchom procesnom návrhu, ktoré je poznamenané dlhoročnou nečinnosťou okresného súdu, viedlo k frustrácii a k strate jej dôvery v schopnosť okresného súdu rýchlo a bezprieťahovo vyriešiť a rozhodnúť jej*

exekučnú vec. Sťažovateľka je bez vlastného zavinenia, a naopak výlučne z dôvodov na strane okresného súdu viac než štyri roky vystavená právnej neistote ohľadom jej návrhu na zastavenie exekúcie. Keďže doposiaľ trvajúce zbytočné prieskumy už dnes nemožno napraviť či odstrániť, sťažovateľka vychádzajúc z princípov spravodlivosti, z potreby zavŕšenia ochrany jej práv a zo zodpovednosti okresného súdu za zistené zbytočné prieskumy a neprimeranú dĺžku konania požaduje priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 €.“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti a s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia jej práv považuje za primerané vo výške 1 500 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 11. júna 2014, spísanie ústavnej sťažnosti z 23. júna 2014 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 10. marca 2015). Za dva úkony vykonané v roku 2014 patrí odmena v sume dvakrát po 134 € a režijný paušál dvakrát po 8,04 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2015 patrí odmena v sume 139,83 € a režijný paušál 8,39 € (v zmysle § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 432,23 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 20 % DPH, teda sumu 86,44 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkove sumu 518,67 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015